

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεῦομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἰούλιος, δεκαοκτώ,
 τῶν Ροῦμ' ξεκληρίσμα φρικτό.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
 ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω

Χίλια σαράντα δύο καὶ τρακόσα,
 καὶ φθάνουν τοῦ πολέμου νέα τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Τὸ Γένος ἐξορίζεται,
 σπαράζεται, σκοτόνεται,
 τὸ Γένος ξεκληρίζεται,
 τὸ Γένος ἐξοντώνεται,

Ἐξόντωσις ἐπαπειλεῖ
 χειρότερ' ἀπὸ πρῶτα...
 Πάλι, καϋμένη Φασουλῇ,
 ψάλλεις' στὴν ἰδία νότα.

Φ.— Μὴ σὲ κοιμίζ' ἡ γαλανὴ
 τῶν οὐρανῶν αἰθρία...
 μεγάλου χαλασμοῦ φωνή,
 παντοῦ πανωλεθρία.

Θρέμμα μεγάλης ἐποχῆς,
 κλάψε Ραγιάδες δυστυχεῖς,
 ὅπου δὲν ἔχουν πῶς καὶ ποῦ νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι,
 καὶ τὸ ψωμί των ἐπαιτοῦν
 καὶ καταφύγιον ζητοῦν
 μες' στὸ δικό μας χάλι.

Δὲν εἶναι πιά κατατρεγμὸς
 σὰν τοὺς συνειθισμένους,
 μήτε κανέναν διωγμὸς
 ὅπως τοὺς περασμένους.

Εἶναι ξερρίζωμ' ἀπ' αὐτά,
 ποῦ δὲν ἀφίνουν φύτρο,
 μήτε κραυγὴ τὸ σταματᾷ,
 μήτε Ραγιάδων λύτρο.

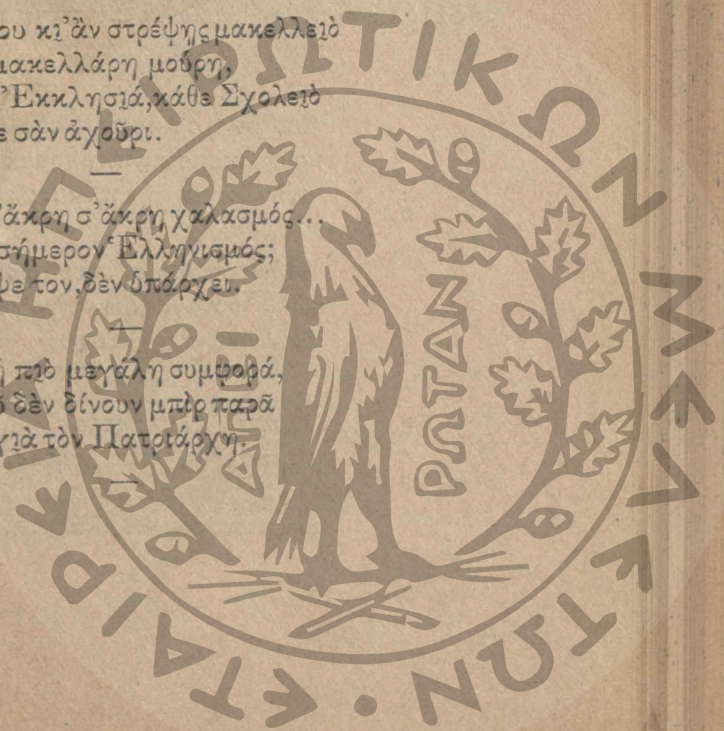
Ἐπάνω σὲ χαλάσματα
 πλανῶνται κᾶτι φάσματα
 ξηρότερα σκελέρων.

Τὸ γένος ξερρίζωνεται,
 καὶ μπόγιας ξαναζώνεται
 τό φάσγανον ὀλέθρων.

Ὅπου κι' ἂν στρέψῃς μακελλεῖο
 καὶ μακελλάρη μοῦρη,
 καθ' Ἐκκλησίαν, καθ' Ἐσχολεῖο
 ἔγινε σὰν ἀχοῦρι.

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός...
 ποῦ σήμερον Ἑλληγισμός;
 κλάψε τον, δὲν ὑπάρχει.

Κι' ἡ πρὸ μεγάλη συμφορὰ,
 ὅπου δὲν δίνουν μπῆρ παρὰ
 καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός καὶ γὰρ τοὺς Ροῦμ ρεμοῦλα...
 Πατριαρχεῖα τίποτα, Πρεσβείαις μία νοῦλα.
 Καμμία τώρα δύναμις γὰρ τοὺς κατατρεγμένους
 δὲν ξεπροβάλλει σώτειρα...
 κάτω τὰ δισκοπότηρα,
 μέσα στοὺς βούρκους ἱερὰ καὶ τίμια τοῦ Γένους.

Καὶ μετὰ τόσας συμφορὰς
 ἀκόμη δὲν δαμάζεται
 ἀντίχριστον θηρίον.

Κι' ὁ κόσμος ἀτιμάζεται
 μ' ἐπινοήσεις βδελυρὰς
 ἀτιμιῶν μυρίων.

Λυσσοῦνε, δαιμονίζονται,
 καὶ τρομερὰ τονίζονται
 καταστροφῆς ἐγκώμια.

Καὶ δίνουν μὲ παραξυσμὸν
 τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν
 τοῦ Γένους τὰ προνόμια.

Ραγιάδες φθάνουν ἔντρομοι... τί τέρψις τί χαρά!..
 ἐμπρός των βλέπουνε σφαγεῖς καὶ φεσοφόρους χάρους...
 καὶ βυζανιάρικα τῶν Ροῦμ μαζεῦνουνε μωρά,
 θέλουν νὰ κάνουν φαίνεται καὶ νέους Γεννιτσάρους.

Μεσ' στ' ἄλλα κατορθώματα
 νὰ καὶ παιδομαζώματα,
 δὲν θ' ἀπομείνῃ φύτρα.

Ραχὴλ τὰ τέκνα τῆς θρηνεῖ,
 καὶ δὲν ἀκούεται φωνή
 γι' αὐτὴν παρηγορήτρα.

Ραγιάδων ἀπερίγραπτα κι' ἀμέτρητα κακά,
 κλάψε τὰ ροιζικά των...
 τῆς Πόλις τὰ παληόσκυλα τὰ Συνταγματικὰ
 τρῶνε τὰ λυσσικά των.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός...
 ποῦ Μικρασίας πληθυσμός
 στὴν ἔρημη τὴν πλάσι;

Ἡ λύσσα τοῦ φρικτοῦ φονεῖ
 τῶν Γιουνανλήδων τὴν γενεῖα
 ἔβαλθηκε νὰ χαλάσῃ.

Ἐλάτε ν' ἀλαλάξετε
 μ' ἐμᾶς τοὺς Ὀσμανλήδες,
 ἐλάτε, Γιουνανλήδες,
 τὴν πίστι σας ν' ἀλλάξετε.

Ἐλάτε νὰ τουρκέφετε, καὶ μένα Γιουνανλάνια,
 φέρτε χριστιανόπαιδα
 στῶν Τούρκων τὰ στρατόπεδα,
 κι' οἱ διάκοι κι' οἱ παπάδες σας νὰ γίνουν Ταγκαλάνια.

Ἐλάτε τώρα, γκέλ μπουρντᾶ,
 ἐλάτε μὲ πολὺ σεβντᾶ
 καὶ μ' ἐνθουσιασμό.

Νὰ πάφουνε παθήματα,
 νὰ πάρτε μαθήματα
 στὸν Νεοτουρκισμό.

Ἐλάτε νὰ τουρκέφετε γὰρ πάντα νὰ σ'υχάσετε
 καὶ πόνους νὰ ξεχάσετε,
 τρομάρα νὰ μὴν ἔχετε κατατρεγμοῦ καμμιά.
 καὶ μήτε νὰ πληρώνετε χαράτσι, φόρους, λύτρα,
 ἐλάτε καὶ τῆς Ἐκκλησιαίς νὰ κάνετε Τζαμιά,
 καὶ τὸ σαρίκι νὰ γενῇ τῶν Δεσποτάδων μέτρα.

Ὅ, τι θαρρεῖτε πάτριον ἄς κυλισθῇ σὲ βούρκους,
 κι' ἐλάτε νὰ σᾶς κάνωμε φεσάδες Νεοτούρκους,
 ἐλάτε τῶν Ἐμβέρηδων νὰ γίνετε κοπέλια
 καὶ νὰ σᾶς στείλωμε καὶ σᾶς ἐκεῖ στὰ Δαρδανέλια.

Στὸν Ἐμβέρ καὶ Συντροφία
 θάθερε βαθεῖα σοφία,
 καταφύγιο καὶ χάρι.

Τὸν Σταυρὸ ν' ἀπαρνηθῇτε,
 κι' ὅλοι σας νὰ κρεμασθῇτε
 στὸ δικό μας τὸ φεγγάρι.

Τότε μόνον ἐδῶ πέρα
 θάχετε φαμήλια, σπῆτι,
 καὶ φεσάδικαις τιμαῖς.

Σὰν σηκώσετε παντιέρα
 τὸν μανδύα τοῦ Προφήτη,
 τὸ σαλδάρι τῆς Φατμές.

Τί προσμένετε νὰ γίνῃ μὲ τῆς νόταις τῶν Ρωμηῶν
 καὶ τῆς διαμαρτυρίας;
 μοναχὰ τῶν Χαρεμιῶν
 τῆς διαβάζουν ἡ κυρίες.

Ὅταν γίνετε καὶ σεῖς τοῦ Μωχάμετ στρατιώταις
 γιὰ χαρὰ στὰ ροιζικά σας...
 τότε μόνον πιθανὸν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ νόταις
 τὰ Κουβέρνα τὰ δικά σας.

Ὅταν κάψετε καὶ σεῖς στὸν Ἐμβέρ Πασσᾶ λιθάνι,
 τότε θὰ σ'υχάσῃ πᾶσι τῆς Ἀθήνας τὸ Ντιβάνι,
 καὶ κανεῖς ἐκ τῶν ἐν τέλει,
 ποῦχει γνῶσι, ποῦχει φρένα,
 καμμιά νότα δὲν θὰ στέλλῃ
 σὲ Κισλάραγα κανένα.

Δὲν θὰ μᾶς ζαλίξῃ τότε τῆς Ἀθήνας τὸ Ντιβάνι
 μὲ παράπονα πολλὰ,
 κι' ὅταν πτάρνισμα τὸ πλάνη
 θὰ τοῦ λέν: χαῖρ ὁλᾶ.

Κι' οἱ δικοὶ σας οἱ Σοφτάδες
 ξαπλωμένοι σὲ σοφάδες
 τὰ ποδάρια των θὰ τρίβουν.

Κι' οἱ δικοὶ σας προεστοὶ
 ὁλοένα γελαστοὶ
 τὴν χαρὰ των δὲν θὰ κρύβουν.

Τέτοια λὲν οἱ Τουρκαλάδες,
 καὶ μᾶς βάζουν σὲ μπελάδες
 καὶ σὲ τόσαις φασαρίαις.

Κι' ἡ Κυβέρνησις τοῦ κράτους
 κάθε τόσο στοὺς φεσάτους
 στέλλει διαμαρτυρίας.

**Κι' ὁ Περικλέτος πάλι
 τέτοια μὲ ντέρτι ψάλλει.**

Π.— Μὲ νόταις βρὲ βερέμη,
 δὲν κάνωμε νισάφι,
 μὰ κι' Ὀδλεμᾶ καλέμι
 τὸ ντέρτι μας δὲν γράφει.

Σὲ τοῦτο τὸ καμίνι,
 σὲ τούτῃ τῇ φωτιᾷ
 ὁ Γούναρης τοὺς δίνει
 ἀδιάκοπα στ' αὐτιά.

Ὅσοι κι' αὐτὴ τῇ φάπα
 καὶ τοῦτο τὸ σφοντύλι...
 δὲν μᾶς πατεῖ τὴν κάπα
 τοῦ Μωχαμὲτ ἡ Πύλη.

Στὰ πρῶνῃ καθεστῶτα
 γυρίσαμε καὶ πάλι...
 μόλις σταλῇ μιὰ νότα
 εὐθὺς πηγαίνει κι' ἄλλῃ.

Τοὺς σπᾶσαμε στῆς νόταις,
 στῆς διαμαρτυρίαις,
 καὶ τρέμουν κεχηνότες,
 Πασσάδες προεστώτες
 καὶ Χαρεμιῶν κυρίες.

Ἀμὰν ἀπὸ τὴν Πόλι
 φωνάζουν ὅλαις κι' ὅλοι,
 σὲ τούτῃ τὴν φωτιᾷ
 μὴ στέλλετε χαρτιά.

Ποιὸς εἰμπορεῖ γιὰ ρὲς
 νὰ σκούξῃ συμφοραῖς
 καὶ ξαφνικὰ μεγάλα;

Ἄς παύσῃ τὸ μπουρί σας,
 χαρτιά κι' ὁ Γούναρῆς σας
 ἄς μὴ μᾶς στείλῃ κι' ἄλλα.

Φ.— Μάθε, βρὲ Περικλέτο, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνώσις,
 πῶς καὶ διακοινώσεις
 καὶ διαμαρτυρήσεις
 δὲν πῆγαν τοῦ κάκου,
 καὶ τώρα Τούρκων ἄκου
 παντοίας ἀπαντήσεις.

**Ἀπαντήσεις Τουρκαὶ καὶ
 ἱκανοποιητικαί.**

Τὸ Ντιβάνι τῆς Σταμπούλ τέτοια γράφει στὸ δικό μας
 καὶ μᾶς λέει τὸν κακό μας.

Γιατὶ νόταις κάθε τόσο... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...
 ἐγὼ τίποτα δὲν ξέρω καὶ δὲν πῆρ' ἀκόμη κάβο.
 Πᾶν τὰ λόγια σας χαμένα...
 μὴ φορτώνεσθε σ' ἐμένα,
 ὅπου μὲ μαδοῦν σὰν χήνα.

Νὰ ρωτήσετε, τρελλοί,
 τὸν Γκαλήπ τὸν Καμάλη,
 ποῦναι Πρέσβυς στὴν Ἀθήνα.

Αὐτὸς βέβαια θὰ ξέρῃ σὰν μαριόλος πονηρὸς
 μὲ τὸ ν καὶ μὲ τὸ σίγμα νὰ τὰ πῇ λεπτομερῶς.
 Κι' ἀπὸ τούτων ἀπαντήσεις νὰ ζητήτε τοῦ λοιποῦ,
 δὲν γελᾶ καὶ δὲν γελεῖται...
 ἐγὼ τίποτα δὲν ξέρω... μήτε πότε, πῶς καὶ ποῦ
 ἔγιναν αὐτὰ ποῦ λέτε.

**Ἀπάντησις καὶ τοῦ Νατζήπ,
ὁποῦ κανεῖς δὲν νοιώθει ντίπ.**

Ὁ Πρεσβευτὴς ἐσκόπευε μονάχος ν' ἀπαντήσῃ
καὶ σ' ὅλα τὰ καθέκαστα νὰ σὰς διαφωτίσῃ,
πλὴν ἐπειγόντως ἔφυγε κι' ἐπῆγε στὸ Λουτράκι,
καὶ μοῦπ' ἐκ μέρους του νάλθῃ τὸ φέσι μου νὰ βγάλω,
καὶ νὰ σὰς πῶ πῶς ἔχετε γιὰ τὰ χαρτιά μεράκι
κι' οἱ Ροῦμ χαρτοβασίλειο ξανάγιναν μεγάλο.

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε σὲ κάθε παραμῦθι
καὶ νὰ θαρρῆτε τὴν Τουρκιὰ τῶν διωγμῶν ὑπαίτιον...
εἶπεν αὐτὰ, κι' ὁ Γούναρης τυχαίως ἐνθυμήθη
τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος τὴν ἀγαστὴν ἐπέτειον,
καὶ συνεχάρη τὸν Νατζήπ καὶ τοῦπε λιγερά.
πῶς κι' ἡ Σταμπούλ' ἀτάλαβε Σύνταγμα μιὰ φορά.

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Τουρκαλᾶς προσέρη
μ' ἓνα μεγάλο κέφι:
Ἐφέντη μου, καλὰ τὰ λές... ἄφεριμ, πρώτη χώρα,
μάννα γιὰ τὸ πολίτευμα τὸ Συνταγματικὸ,
ἀλλ' ὅμως ὅπως ἔγινε καὶ τὸ δικό σας τώρα
μοῦ φαίνεται καλλίτερο τὸ Νεοτουρκικό.

**Ἀπάντησις τοῦ Κεμαλῆ
στὸν Γούναρη τὸν σεδνταλῆ.**

Βεβαίως ἔμαθες καὶ σὺ πῶς εἶμαι στὸ Λουτράκι,
γι' αὐτὸ δὲν ἦλθα νὰ σὲ ἔρω, Βεζύρη Δημητράκη.
Ἔμαθα μετὰ λύπης μου πῶς ἔχετε σεκλέτια
γιὰ διωγμοὺς Γκισούρηδων, γιὰ φόβους, κι' ἄλλα τέτοια.

Ἀλλὰ γιατί σκοτίζεται καὶ πάλ' ἡ κεφαλή σας;
ἀφοῦ καὶ Τοῦρκοι κάμποσοι θὰ μποῦνε στὴ Βουλὴ σας,
δὲν εἶναι τάχα δείγμ' αὐτὸ συνδέσμου μὲ τὸ φέσι;
καὶ δὲν μοῦ λέτε τίνος νοῦς ποτὲ θὰ τὸ χώρῃ
πῶς τὸ Ντιβάνι μας μπορεῖ τοὺς Ροῦμ νὰ τοὺς σκοτώνῃ
καὶ νὰ τοὺς ξεσπητώνῃ;

Κι' ἂν κατὰ τύχην ἔτυχε νὰ πάθουν μερικοί,
τοῦτο σὰς βεβαιόνω
δὲν εἶναι παρὰ μόνο
λόγοι στρατηγικοί.

Τώρα ποῦ σχέσις φιλικὴ θὰ μᾶς ξανασυνδέσῃ
μὴ γιὰ φυλλοπνηδήματα σκοτίζετε τὸ φέσι.
Γιὰ νόταις δὲν ἐπίστευα πῶς θάχετε μεράκι
καὶ τώρα σὰν προτήτερα,
κι' ἂν θέλῃς ἔλα νὰ μὲ βρῇς ἀμέσως στὸ Λουτράκι
νὰ σοῦ τὰ πῶ καλλίτερα.

**Τέτοια γράφει κι' ἄλλος
Τουρκαλᾶς μέγας.**

Τώρα ποῦ τρῶμε μνίγαις καὶ τὸ φωμὶ λειψὸ
μᾶς γράφει κι' ἓνας Τοῦρκος ἀπὸ τὴν Αἰδηφό:
Δὲν πᾶτε, Γιουνανλήδες, νὰ ξάνατε κοιλιαῖς,
μόνο γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς μᾶς βγάζετε δουλειαῖς;

Κι' ἂν ἔτυχε καμπόσοι νὰ πάθουν κάτι τί,
ὕπνηκοι δικοί μας δὲν λέγονται κι' αὐτοί;
Ὅ, τι γι' αὐτοὺς θελήσῃ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
εἶναι δικαίωμά του μόνο του νὰ τὸ κἀνῃ,
χωρὶς τὴν ἀφεντιά σας καθόλου νὰ ῥωτήσῃ,
μήτε τὴν ἀδειά σας γιὰ τοῦτο νὰ ζητήσῃ.

**Ἀπάντησις μὲ νοῦ
κι' ἐνὸς Ἀγά τρανοῦ.**

Κι' ἀπὸ τῆς Κύθνου τὰ λουτρά
τέτοια μᾶς γράφει κι' ἓνας,
ὁποῦ τὰ λόγια του μετρεᾷ
κι' ἔχει μῆλαδ καὶ φρένας.

Μαζέψετε τὸν νοῦ σας κυττάζετε τὸ σπῆτι σας,
καὶ στῆς δουλειαῖς τῆς ξέναις μὴ χώνετε τὴ μύτη σας.
Καὶ πάλι στὸ κυνήγι μὲ νόταις μὴ μᾶς στρώνετε
κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὰς σπέρνουν νὰ μὴν παραφυτρώνετε.

Μὴ πάλι γιὰ καλὸ σας
χαλάτε τὸ μῆλαδ σας,
καὶ μάθετε πῶς ὅσοι λατρεύουν τὸ Κοράνι,
εἴτε μὲ φέσια Τοῦρκων, εἴτε μὲ Πρώσων κράνη,
πάντα σὲ σὰς ξεσπᾶνε
γιατὶ σὰς ἀγαπᾶνε.

Κι' ἂν τῆς Τουρκιᾶς τοὺς Ροῦμ ἀνέλπιστα μιὰ μέρα
τοὺς σφάξουν πέρα πέρα,
καὶ τοῦτο θάναι μέτρον καὶ πρόνοια μεγάλη,
θὰ θέλουν νὰ προλάβουν πρὶν τοὺς ξεκάνουν ἄλλοι.

**Κι' ἓνας Τοῦρκος Σακαράκας
γράφει στοὺς Ῥωμηοὺς τοὺς βλάκας.**

Κι' ἐκ τῶν λουτρῶν Ὑπάτης, ποῦ πῆγε κι' ὁ Λευτέρης,
τέτοια μᾶς γράφει κι' ἓνας φεσάτος Σερασκέρης:
Μὴ καθεμίᾳ γλώσσᾳ πιστεύετε ψευτροῦ,
ἄλλοιως θὰ μείνῃ ἔτσι στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

**Ἀπάντησις μὲ τόνο
καὶ μὲ μιὰ λέξι μόνο.**

Καὶ Χανουμάκι μερικὰ
κι' ἀπὸ σεκέρια πὺδ γλυκά,
ποῦ ξέρουνε καὶ Γαλλικά,
ἐκ τῶν λουτρῶν τοῦ Βιαρρίτς
μᾶς ἀπαντοῦνε μ' ἓνα πρίτς.